

CUVÂNTUL NOU

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPĂ ȘI INFORMAȚIE NAȚIONALISTĂ.

DIRECTOR: VALERIU CÂRDU

9-10 Iunie 1936.
După zilele de 3, 4, 5 Aprilie 1936 când Târgu-Mureșului a primit în inima lui biruința românească a Congresului studențesc prin care poporul românesc a dovedit strălucirea sa de impetuozitate sufletească, zilele de 9 și 10 Iunie vor rămâne și ele teme de nădejde, pentru zilele de acum, și de cinste, pentru amintirea zilelor de azi.
Căci cei cari, mâine, își vor aminti de zilele de azi, nu vor rușina că au adănc pentru pierderea la care a putut ajunge, ajunge, în momentul lor în a-rea, o penibilă amin-

tire, doar zile ca cele dela Târgu-Mureș vor aduce reconfortarea unei reabilitări oarecare.
Desigur nu s'au petrecut lucruri mari la Târgu-Mureș, în aceste zile, la procesul conducătorilor studențimii. Doar câteva cuvinte, câteva fraze răspicate săvârșite impetuos în obrazul turpitudinilor infangibile ale lumii românești de astăzi. Dar dacă aceste lucruri — mici în materialitatea lor: câteva cuvinte, câteva linii de atitudine dreaptă și îndrăzneală — au totuși o importanță atât de mare încât ele să constituie temei de reconfortare pentru un neam întreg, zestre de reabi-

**Slove dela
Târgu-Mureș**

litore pentru o întreagă lume românească, — apoi această misiune dovedește cât de puslitoare și tristă e secula care istovește sufletul românesc de astăzi. Biet suflet românesc, care ai ajuns să le transfigurezi de elan și nădejde în fața unor atitudini cari, în zece cuvinte, un mărțurisit un adevăr, au înfăptuit un nemernicie, au amenințat pe un inamic. Au mărturisit, au amenințat (verbal și „legal”) și au înfăptuit. Dar n'au răpus, n'au răzbunat, n'au salvat viitorul. Încă. Și, bietul popor românesc de azi, se mândrește cu atât, iar poporul de mâine va găsi

numai în altă, temei de a se rușina mai puțin de învinovății lui. Câtă secetă sufletească pustiește inimile noastre, pentru a mulțumi cu acești stropi pușini și săraci, pentru a-i primi cu atâtă sete, cu atâtă tremur...

Dar dacă azi e așa, dacă azi nimerim acesla e comoară, să știe bine cui înfăptuiești și preveniți la Târgu-Mureș, că mâine va fi altfel. Vom cere și vom lua tot, toată onoarea pe care o dorim, lui dreptul pe care-l pretindem și întreaga biruință românească pentru care vom muri.

ION I. MOȚA

SFANTA ZIDIRE LEGIONARĂ

Un visător a izvodit visul. Și de-atunci visul este vegnic. Și este vegnic pentrucă visătorul a jertlit în cinstea visului tot ce-a avut el: trecătoarea lui viață.

Și iată cum din trecător a răsărit vegnicul. Neputrirea aceasta aparentă este adevăr mare. Vegnicia este tot și totul. Și visătorul a dat totul pentru zidirea vegniciei.

Zidirile mari se fundamentează pe jertle mari. Pe jertle integrale. Pe dăruiri neprecupețite și totalitare. Nu s'a deslășit, în întreagă istoria lumii, zidire fără jertle. Principiul jertfei tronează majestatea marilor creațiuni istorice.

Aceasta e legea: cărămida umilă a totului trecător — o viață întreagă — pentru statua totului vegnic. Și adunându-se, una câte una, aceste jertle sublime, aceste cărămizi umile și scoase din trecător, au înălțat spre culmi înșorite măiestra zidire a eternului.

Cititoria legionară a pornit din vis. Din visul Capitanului. Și se încadrează istoric, în etern. Ritmica istorică se confundă cu evoluția legionară.

Și misionarismul legionar pleacă din imperative istorice. E vorba de istoria neamului românesc. Adică e vorba de abucium.

Pentrucă istorie românească însemnează trăire — îndelungă trăire — în vâltoarea abuciumului.

Și peste tot acest abucium al românismului tronează jertfa. Iată de ce istoria românească este o continuă zidire. Nu zidire întâmplătoare, nu aliniere cronologică de evenimente care trebuiau să vină, pentrucă așa a vrut un mers al oazeșilor și al vechurilor.

Ci a violentare a vechurilor din partea sufletului românesc care s'a vrut ridicat peste timp și peste evenimente în căutarea sublimului misionar.

O neconțință jertfire și răstignire a acestui suflet, în alergare spre marea zidire Românească de peste veac

și de dincolo de veac.

Poporul românesc, ca niciun popor din lume, și-a trăit istoria, totalitar și colectiv.

S'a jertlit pentru istoria lui. Și-a zidit istoria.

N'a fost influențat prea mult de curente, și nu marii doctriinari i au fixat liniile de evoluție istorică.

Iluminarea și îndreptarul n'au venit din cășările marilor cercetători și cugețatori.

Iluminarea, căuta'ea, vrea'ea și zidirea, au pornit din popor, sincronic, din toate firele sufletului românesc.

O nădăcă în marea între-gului popor.

O trăire istorică, flancată de inulția misionarismului și a finalității, absolut integrală: brazdă — cărturar — doină — horă — muna și munte.

Misiunea pe plan istoric — cu întreita ei prezență: Drum nou — Răstignire — Invier, — nicăieri nu și-a găsit o mai exactă și mai frumoasă tălmăcire decât în epopeia românismului.

Tărâmul, el însuși, uneori fără să poată sloveni o buche

măcar, a scris pe fila brazdelor — cu plugul transformat în condei — o cronică trăimărită.

Dela primul descălecător de țară până la cel din urmă voevod, dela Horia până la ultimul visător, vechurile zidirilor românești își deschid paginile cu aceleaș capitol: jertfa.

Străbate, în tot ce este zidire, acest principiu turnat în balada Meșterului Manole.

Când a fost ruptă legătura cu principiul jertfei, a început dărâmare.

Tărnăcopul politicianismului a început să surpe toate citirile slinte ale neamului.

Și dacă li s'a părut nelendestulor tărnăcopul, au început dinamitarea. Trădarea a patronat opera criminală.

Prolestele au venit. Și indivuale și colective. S'a deschis acțiunea de zidire.

Dar mănășirea idealului românesc — dărâma în noaptea văduvii de principiul jertfei.

Și istoria nu gre loc. Visul era static. Platonie. Absenta sufletul dinamic.

În feja avalanșei antisomnănegii, intervenia un obstacol numai — temporal — o accidentă istorică.

Uraganul neliniștilor istorice a început să biciască destinul neamului.

Până când un fecior bronizat, cu ochii de auz, a oprit dărâmarea prin darul sufletului său: jertfa.

Legătura cu sensul zidirii românești s'a făcut. A intervenit misiunea istorică.

Vechul de lumină se apropie. Generația verde urcă schelă trănice spre soare.

Zonile se-alintă în cântec. Zidurile nu se mai surpă.

Sunt sfîșite cu cea mai mare dintre jertle: dăruirea vieții.

Se deslășesc șuvițe de sânge printre cărămizile zidirii de peste veac.

Poți aplca urechea sufletului pe o mucle de zid:

— Pentruce ai murit, camarade Virgil Teodorescu?

— Pentru Sfânta Zidire legionară, camarade.

VALERIU CÂRDU

Nu introduce spiritul de clan și de clică în sânul organizației. Diviziunea și lipsa de solidaritate ucid cheagul marilor acțiuni. Nu te însoți cu acei care te adulează pe tine personal și nu te îndrepta în contra aceloră care nu te simpatizează pe tine. S'ar putea ca, în tagma celor dintâi, să se strecoare elemente dăunătoare organizației și tocmai între ceilalți să se găsească elemente utile ideii.

...

Povestesc ste

Ardealul, ardelenii și fenomenul legionar

de Ion Banea

Încercând să statonim raporturile dintre Ardeal și Legiune, trebui să mărturisim dela început, clar și sincer, că nici cea mai mică umbră de regionalism nu începe în sufletul nostru. — Luăm Ardealul ca un determinat geografic, care are desigur, ca și alte regiuni specificul său de suflet și manifestare, pe care le socotim necesare să dureze, pentru că tocmai aceste nuanțe dau frumusețe sufletului românesc colectiv.

Notele distincte, care ni se înfățișează grefate pe ciace reprezintă uniformul și permanentul sufletului național, note, care dau această variație plăcută, după regiuni, s'au dezvoltat în urma condițiilor de existență și de luptă deosebită, pe care colțuri de țară și frânturi de suflet românesc au fost nevoite să le trăiască.

Ardealul raportat la alte regiuni românești deține această înălțate: a suferit 1000 de ani încheiași o stăpânire streină, dușmană, lînzd la distrugerea românească.

Evident că o trăire în permanență stare de războiu și de apărare, de continuă veghe și nenumărate frământări, a contribuit la determinarea unei anumite structuri sufletești, caracterizată prin: seriozitate, energiz, constanță, îndrăzneală și o oarecare mândrie civică.

Trăsături de manifestare cari rezultă fără îndoială din împrejurările de viață trecută.

Nu vrem să jignim pe nimeni când vom aminti aici, că manifestările de conștiință sau de revoltă pe care neamul românesc din această regiune le-a avut din belșug, în lungul șir al anilor trecuți, au fost cele mai serioase și adânci, purtând în cuprinsul lor nota tragediei, pe care într-adevăr o trăia neamul acesta.

Nu s'au prohodit regulamentele, și cu fiecare nouă răscolire se prohodea în etape, un regim, un dușman muribund și o istorie nedreaptă.

Exilul capilor și frunțașilor acestor prohodiri le-minece și săngeroase, se termina pe tronuri de fier înroșit, trupuri frante în mii de bucăți pe roate, și în hoinăreala nebună prin pădurea românească. Pe secunzi și pe cei din mulțime i-a așteptat totdeauna șireangul și spânzuratărea sau luciul sabiei de călău.

Dacă astfel se prezintă manifestarea colectivă ardelenască, pentru un trecut asupra căruia nu mai stăruim, să vedem care este situația de moment în Ardealului, față de frământarea cea nouă care sguide întreaga ființă a românismului, și care constituie ciace noi am numit fenomenul legionar.

Tânărul director al acestei reviste a spus odăla, că: în Ardeal nu există adversitate pentru idealul legionar, ci numai nedumerire. — Credem că observațiunea este exactă, și complicăm doar că prin nedumerire nu se poate înțelege altceva, decât nelămurire. Ardealul nu este încă lămurit complet asupra acestui duh nou de viață, dar se găsește în curs de lămurire și de tot mai adâncă înțelegere.

Aceasta o dovedim pe lângă alte multe fapte evidente, și prin avântul extraordinar cu care acest colț de țară a îmbrățișat, munca legionară, o principală latură de manifestare a spiritului nou.

Nicăirea nu a fost mai înțeleasă această plasare a Legiunii, în firea adânc românească, în Ardeal.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

jarii Ardealului

Idealul legionar izvorând din celace este mai propriu și mai necesar pentru existența și dezvoltarea neamului românesc, decât orice în Ardeal nici o clipă nu a înfrânt adversitate. — Desigur că nu ne gândim la cele câteva sute de elemente politice și polițienale, care au dezvoltat și astfel ca și în alte țări multă dușmănie și ură, ci la neamul ardelean care și găsea în viața și spiritul legionar, continuarea lui literară și viață, eroică și pozitivă noilor vremuri.

Aceasta este situația ardeleană față de Legiune.

Ardeanul se găsește în stare de gestațiune legionară.

Se naște, în spiritul nou, în viața nouă. — În viața verde a spiritului legionar.

ION BANEA

Cursul șefilor de cuiburi

În tabăra pentru construirea căminului „Ardealul Legionar”, s'a deschis în ziua de 25 Mai, un curs al șefilor de cuiburi. Cursul s'a deschis din inițiativa domnului comandant Dr. Ion Banea, după un programul a fost înființat Căpitanul.

În cadrul acestor cursuri legionare, — o adevărată universitate liberă a spiritului și a educației legionare — au avut loc mai multe ședințe serale.

S'au prezentat, în conferințe documentate, toate elementele și cunoștințele necesare unui șef de cuib.

În timpul acestor cursuri tot ceace este legal de evanghelia lumii legionare, —

cărtica șefului de cuib, — de omul nou și de problema educației a tinerei generații, s'a discutat cu multă competență.

Deasemeni s'au discutat curentele sociale și politice. Cursul acesta a fost audiat de 108 legionari, șefi de cuiburi și viitori șefi de cuiburi.

Celace a fost mai interesant și mai instructiv a fost prezentarea istoricului mișcării naționale în general și al mișcării legionare în special, de către d. comandant Ion Banea.

Expunerea d-sale a fost vie și familiară, fiind urmărită cu mult interes.

— —

Am izvodit stejar de via în visul meu,
Luminat ca gândul și cu frunze de lumină.
Știa să povestească, lin, de parcă Dumnezeu
I-ar fi dat cuvânt din vorba Lui divină.

Un ceterar cânta sub poala lui de verde clar
Și un bănuș s'a pripăgit alături, numai să-l asculte
Povestea spre seară, minunatul meu glejar,
Despre slava ardeleană multe.

Și l'am ascultat . . .

Tril din cântul ceterogului frumos.

Slovă depe acoarța sfântă și din veac.

Am furat din bogăția lui de năo sfătos

Și-am știut s'ascult, să nu vorbesc, să tac.

M'a purtat pe cărările lungă — seculară

Și mi-a pus o filă de haiduc pe umăr.

Să nu-mi fie drumul veacului povară.

M'a turnat în suflet doruri fără număr.

Și ure pe munții răsvăritii ardeleni.

Cu pas înșiriat și înclăt de pisc

Arunc, atletic, gândul meu — un disc —

Să spargă, dur, urzilele violene.

Pe- aici au drumă Nicolae Ursu și Crișan,

Purtând desăg de izvor și soare.

Le-am împlinit povestea în codrul ardelean.

Din frunze de stejar și lujere de floare.

La casa pădurarului, — un moș sfătos, —

Ascultai povestea lăncului, din fluier.

Tiro spune, simplu și înclăt — o moș sfătos —

Cu glas de vijelie, ca vânturile 'n gher.

Și crești, în clipa sfântă, cu inimă de veac

Soldat pe veghele armatei legionare.

În crișta vremii s'a trezit un rege dac

Și trăiesc prin codri, viu, legende seculare.

Povestesc izvoare, fulgeră, lumina, povestesc stejarii.

Calea veacului e mare, unică și sfântă

Scriu, pe acoarțe de stejar, azi cronicarii

Și pădurea toată s'a trezit și cântă.

Căprioare sprintene de gând legionar,

Saltă și grăbesc urzile ceaurilor ardeleni

A trecut furtuna peste codrul secular.

Uile, cântă — cor de slavă — minunate Coșinzene.

S'au trezit și scriu într'una cronicarii.

Doina lăncului străbate peste vreme și, — minune ! —

Toți ascultă . . . Povestesc stejarii :

A venit plinirea vremii, înșirita Legiune.

A pornit năpraznic, fulgerând o veal

Luminată ca lumina și stejarul năzdrăvan :

A pornit în zări stejarii, ca pădurea din poveste.

Să salute visul minunatului Codrean.

Creasc năvalnic, plăcure mari de sărbătoare

Și'n Cetatea de lumină, slava ardeleană, cântă

Oastea mare, verde, unică și sfântă

A pornit cu veacul și stejarii toți spre soare . .

S'a zidit din nou mândria 'n tencuiri de veac

S'au trezit și scriu minunea, înșirita, toți cronicarii.

Cântă lăncu 'ntr'o poiană. S'a trezit un rege dac . .

Despre slava ardeleană, povestesc stejarii . .

„Cuvântul Nou“

..slovă..cultură..și..artă..

Un scriitor bănățean

Apare de câțiva timp în revista „Fruncea” din Timișoara romanul „Paul Iorgovici”. Autorul este d. Nicolae Tomiciu, prefațat de publicistul bănățean. Ceteș cu bucurie slova lea și românească, care reamintea amintiri mele timpurii de avansată pentru vremea lui a cărților lui care a fost Paul Iorgovici... D. Tomiciu nu romanizează Poetul: sfătos, cald, cu o aie de toamnă aurită din Vărădia bănățeană a bănățeanului Iorgovici. Romanul care-și purta nostalgia și visurile prin marile capitale europene: Budapesta, Viena, Paris, Londra...

Dar nu despre Paul Iorgovici vreau să scriu aici Ci despre d. Nicolae Tomiciu.

Desigur că romanul d-sale este și va rămâne necunoscut lumii de cetitori otrăviți colidian cu inepțiile circumscise ale Sărindarului și perversității cu literatura de bordel a neslăbitei avalanșe de cărți proaste. Pelții, sebastienii și diferiții aderci slăpănesc piața literară și desigur pe lector de slova românească. Lasați și susținuți de o scărbanică reclamă comercială, se strecoară în sullele celorlor nepreveniți, întregi, așa cum sunt de două mii de ani: imorali și purtând cu ei — destul blestem — puroiul tuturor bubelor omenești...

Și atunci, în ceasurile goale și transparente din viață, când te simți trist și singur, când amintirile copilăriei de acau, liliace și pure, te caută printre clipele și oamenii de acum, pe tine cel de altădată, — unde este cartea prieten, peste care să te apleci, în care să te găsești, să-ți găsești sufletul cu limpezimi de cleștar și prospectivă de flori câmpenești, — sufletul de altădată?

Unde? Și ce au înțeles din muzicalitatea sufletului românesc pelții, sebastienii și diferiții aderci? Dar unde este cartea pe care s-o sfîșiească, cu mâinile și ochii lor, apostolii acestui nume: preștii învălișorii și studenții? Și unde este cartea care re-o poartă de elevilor și elevelor, fără să-și mustră conștiința că ai făcut o faptă rea?

Dacă nu mă îngeli — și nu mă îngeli! — în tragica Românie de după războiu s'au scris numai 7 sau 8 cărți de acestea. Romanul d-lui Tomiciu face parte dintre aceste puține opere curate. Îmi place pentru că se scaldă în arie pure și fără de prihană.

Îmi place pentru că văd în Bănățel de acum două vecuri aproape, Bănățel românesc — creștin, așa cum am văzut acum. Am mai spus d. Tomiciu povestește. Când citești, auzi și vezi... Paul Iorgovici învață dintr-un documente confirmătoare, trăiește printre populi și deschiți, de altădată. Numai

că mulți din acestea s'au schimbat. Poartă mânuși, guler tare pantofi de lac și pantaloni cu dungă. Militează pentru Statul Tărănesc, pe care-l aprobă pentru că nu-l înțeleg și nu-l înțeleg pentru că n-au înțeles. Dar acestea e o altă poveste și încă una desul de caraghioasă.

Când romanul d-lui N Tomiciu va apare în volum vom vorbi mai pe larg. Ne-am mângâiat acum numai să-l semnalezăm. Pentru că e românesc — deci cinstiți și bine scriți — deci captivanti. Ceeace e mult...

V. P.

Cântec de leagăn

Te face taica legionar...

Troiță scldată 'n rouă,
Răsrit-a steauă nouă,
Cure crește, an de an,
Unu mândru Căpitan...

Joc de rouă,
Steauă nouă...
Neomul său rugă albă —
Culeă să-i o facă solbă
Prinsă 'n brâu de cer și ape,
De străluni țara s'o scape.

Brâu frumos de cer și ape
De străluni țara s'o scape...

L-a fluturat steag Maica Sfântă
Vremă care se prăvălește.

Prinț frumos tras prin inel,
Holde, mugur, mugurel,
Du-te, taică, lângă el...

Inchină-te frumos la cer,
Scumpul tot-îți juvaer.
Crește mare, Mugurel,
Legionar tras prin inel...

Lună nouă, lună nouă...
Spura altor bucurii
Se oșterne pe câmpii.
Lună nouă, joc de rouă,
Steauă verde, steauă nouă.

Gândul meu — un clobănel —
Cântec nou să-ți cânte ție.
Să te încete, Mugurel,
Tot ce mi spune vremea mie.

Va veni o primăvară,
Va veni o altă țară,
Țară bună, legionară,
Pentru tine, pentru mine,
Pentru toți și pentru Bine.

Carle mare îți va spune,
Cântec alintat pe strune,
Basm de iștii și dor,
Când vei fi moi mărilor...

Îți va spune de-un Codrean,
Mândrul Jări Căpitan,
Dar de basme, Mugurel,
Să crești numai lângă el...

Mugur, mugurel...

SILVIU LAZĂR

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Total
pentru Țară
Nimic
pentru noi.
Așa vom
învinge.
Și vom
învinge!

IONEL ZEANA

Însemnări Sociologice,

Ap. II, Nr. 3, Iunie 1936.

Revista aceasta, de sub conducerea d-lor profesor universitar Traian Brăileanu, este o tribună a gândirii verii înalte.

În frământările paginilor acestei reviste — despre care am mai spus aici cuvintele cunoscute — totuși căutarea sufletului românesc spre adevăratele forme de viață și se dă expresie autentică literarei generozității.

Despărușim — din număr — „Marea înțelegeră internă și mica înțelegeră externă” — studiu documentat, de gândire politică pură și precisă, — în rândurile cărui d. prof. Brăileanu analizează fenomenul politic românesc, atorcând premise din trecut și din ora actuală, și fixând coordonări pentru mîine.

Interesantă și luminoasă, observațiile lui Andre Jousaun, pe marginea alegerilor din Franța.

Relieum desesemeni „Aproapele creștine” și Stat național, — articolele d-lui Teodor Fedora, — scris documentat și cu multă căldură.

Juste observații pe marginea cărților și a revistelor complicatează numărul depe țările al excelentei reviste cernăuțene.

O recomandăm tuturor camaraziilor.

„Omni Nou”. Ap. I, Nr. 7. — Brăila.

„Omni Nou” a plecat la drum aproape deodată cu noi.

De atunci, tribuna această de credință legionară, și-a făcut din plin datoria.

Am găsit, în paginile acestei reviste, căldura care acționează gândirea și mult avizor, — avânt din avizor care strabale marile credințe.

Relieum: „Generozitate” de Horă Ghibu, „Naționalism și creștinism”, semnat Sp. Luis și Cronica bine scrisă a camaradului Stere Mihalache.

„Orientări”, Anul V, No. 5. — Despre reviste aceasta trebuie spus multe cuvinte bune. Este multă pricepere în conducerea și în scrierea multă răzând pentru redactare. Din numărul acesta, relieum și subtitlul studiului „Educatori” al d-lui Court, R. Crisan. E bine scris, bine gândit, se pot învăța multe din vederile expuse în alinurile lui. Am dori un ritm mai viu — mai precis, va alt ritm. — în versuri. Ritm legionar.

***

Pagina Camaradului

Sănătate, Camarade!

Nu uita

Esti camarad. Trebuie să te porți în linie, camaraderescă în evanghelia credințelor noastre verzi. Ți s'a explicat ce înseamnă camaraderia. Nu nesocoti, nicio clipă măcar, legea camaraderiei.

Citește, recitește, iubește-ți, ajută-ți și sprijinește-ți camaradul! Fii întâi camarad și numai în urmă om de carne și de palini.

***

Nu interpreta

În deșavorul organizației spiritul de camaraderie. În fața adversarului ești solid — întru toate — cu camaradul tău. Adversarul nu are CĂDEREA nu are TĂRIA MORALĂ și nici DREPTUL să-ți judece camaradul, orice ar fi făcut el.

În familia ta verde însă, acolo unde totul se fundamentează pe onoare și pe SPIRITUL OMULUI NOU ești dator să anunți gresala camaradului tău, dacă el a făcut-o. Nu înțelege în sens prost camaraderia. Camaraderia este cel mai nobil sentiment și nu poate acoperi deralerile.

A acoperi o gresală, înseamnă o înșurubare a acestei gresalii. Ori principiul și etica sentimentului de camaraderie nu pot admite această interpretare falsă.

Nu sîruga pe strada însă. Nu discuta cu adversarul.

Oncorarea sancțiunii revine organizației tale.

***

Suportă pedeapsa!

Nu cărți. Nu discuta. Pedeapsa, în ultimă instanță, este un ordin. Execută acest ordin îndreptat contra ta. Inchipuie-ți că acest ordin trebuia să-l execuți tu contra altuia. Dispersează-te. Ridică-te peste tine. Ești legionar. Poți face acest lucru. Execută ordinul! Vei avea satisfacția datoriei împlinite. Și mândria că ai trecut peste tine, pentru idee.

***

Pedeapsa

Nu este dezonorantă decât atunci când este capitelă și când elimină posibilitatea unei reabilitări.

Până atunci, însă, este un termometru al avântului tău, o busolă a conștiinței tale și un cronometru în care privește executarea ordinelor.

***

Să crezi!

Să crezi mereu. Nepotolit și neconținut. Să crezi mereu în Căpitan. Să crezi mereu în idealul verde. Să trăiești biruința de mâine. Să te hrănești din certitudinea ei. Să adormi cu viziunea ei. Să muncești rugându-te pentru ea.

Crede, camarade! Numai așa vom învinge. Și vom învinge. Și vom învinge!

Nu e nimic mai frumos

decât lupta. Lupta continuă și permanentă prezență în șantierul idealului. Luptând, te simți bine. Luptând, uși de lumină. Utilizându-te în febra luptei, nimicnicile vremilor de azi ți se par mai mici.

Luptă, nu te odihni! Luptă, nu te opri din mersul victoriei. Luptă, nu uita: principiul dinamic al vieții este lupta.

***

Jertfește și jertfește-te!

Pentru idee, pentru camarazi și pentru biruința idealului. Nu precupești jertfa. Jertfa este cel mai sublim dar pe care-l poți aduce luptei tale sfinte.

Jertfa înalță, sfîșiește și consfințește. Jertfa te înalță, te autorează, te purifică.

Dăna ta de suflet — jertfa — înalță moralul camarazilor și stimulează avânturile.

***

Numai înainte!

Iată semnul credințelor tale, iată lozinca luptei și deviza acțiunii. Înainte, mereu înainte! Niciun pas înapoi. Niciun pas alături. Niciun pas pe loc. Niciun pas cu adversarul. Numai înainte, TOT ÎNAINTE!

Nu pentru tine, ci pentru idee și pentru țară.

Și oriunde ai ajuns, oricât de departe, pe oricare pisc al luptei te vei găsi, să nu ai nicio senzație că lupta s'a sfîșit.

Mereu înainte, tot înainte! — este o deviză permanent valabilă.

***

Fii cavalier!

În toate acțiunile tale. În observațiile pe care le faci. În sfaturile pe care le dai camaradului. Fii camarad în luptă. Fii cavalier cu adversarul chiar.

Cavalerismul imprimă acțiunii tale pecetea nobleței. Cavalerismul presupune suflet. Și legionarul are suflet.

***

Lumină și optimism

Îmbracă-ți acțiunile tale în lumină și gândurile în optimism. Nu descuraja. Nu răspândi vești rele și nu rosti sentințe pesimiste.

Fii mereu vesel. Mereu încrezător. Vesnic luminat. Totdeauna însoțit. Gata să-ți înăbuși neașteptările din sufletul tău, gata să le risipești pe ale altora.

Totdeauna gata de a răspândi o vorbă bună, un gând cald și un plan optimist de acțiune.

***

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

